

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **M. Y.**, nar.,
st. přísl. Republika Kazachstán,

zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2023, č. j. OAM-729/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“, „Dublinské nařízení“ nebo „Nařízení“) byla určena Spolková republika Německo.
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že z odůvodnění napadaného rozhodnutí vyplývá, že v rámci podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělila, že je státní příslušnicí Republiky Uzbekistán, správní orgán dospěl k závěru, že státem příslušným pro projednání žádosti je Německo, neboť žalobkyně v době před podáním žádosti disponovala vízovým oprávněním tohoto státu. Správní orgán dovodil nepřipustnost žádosti, aniž by však uvedl cokoli k meritu žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobkyně z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Německa, v čemž žalobkyně spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, jelikož z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč žalobkyně odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Německu a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které jí dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Postup žalovaného byl nezákonný a vydané rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že dostatečně vysvětlil, proč je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Spolková republika Německo. Z údajů v cestovním dokladu žalobkyně vyplývá, že byla dne 4. 6. 2023, kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou německého víza č s platností od 23. 12. 2022 do 13. 1. 2023, počtem 7 dní pobytu na území a možností jednoho vstupu. Nastoupila aplikace kritéria daného článkem 12 Nařízení. Žalovaný proto požádal dne 9. 6. 2023 Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti. Dne 13. 6. 2023 obdržel informaci, že Německo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uznalo. K námitce, že správní orgán řízení zastavil, aniž by uvedl cokoli o meritu podané žádosti, žalovaný uvedl, že rozhodnutí podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu má za následek zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. V případě, že správní orgán shledá žádost nepřipustnou, meritem věci se již nezabývá. Není tedy zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že by správní orgán měl v takovém případě její žádost meritorně posuzovat. Žalovaný uvedl, že „ani navazující žalobní námitka, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč žalobkyně odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Německu a zda v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které jí podle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu, což žalobkyně považuje za postup nezákonný a vydané rozhodnutí za nepřezkoumatelné, dle žalovaného na žalobkyni položenou otázku nejen neodpovídá, ale ani neříká, proč by na ni měl hledat odpověď žalovaný. Rozhodnutí žalovaného nemá za následek vycestování žalobkyně do domovského státu, ale v jeho důsledku bude žalobkyně pouze přemístěna do státu, který její podanou žádost meritorně posoudí.“
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

5. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že je muslimka, nebyla ve vlasti politicky aktivní. Je vdaná, její manžel je s ní v zařízení pro cizince v Zastávce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Dcera žije s matkou žalobkyně v Kazachstánu. Cestovala s manželem přes Turecko do ČR dne 25. 12. 2022, od té doby je zde. Je to její první pobyt v EU. K cestě v roce 2022 obdržela německé vízum, ale s manželem tam neletěli. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdravá. Důvodem podání žádosti je, že nemají jiné východisko, žádá kvůli pomluvě manžela v souvislosti s tím, že podle muslimských tradic musí být žena, která se vdává, panna, kdy v jejich okolí se u jedné svatby ukázalo, že tomu tak u nevěsty nebylo a byl očerňován manžel žalobkyně. Ztrátu panenství nevěsty dávali za vinu manželovi žalobkyně, proti příbuzní nevěsty začali vyhrožovat rodině žalobkyně smrtí nebo znásilněním. Proto museli odjet z obav před možnou pomstou či potížemi, příbuzní nevěsty jsou bohatí lidé. Dceru vozí zeť do soukromé školy.
6. Při pohovoru sdělila, že si zajistili německé vízum, aby nebylo snadné je najít, ale v Německu pobývat nechtěli. Již v minulosti chtěli odjet do ČR, kde jsou dle žalobkyně dobří lidé. Pobývali zde nejprve v hotelu, nyní žijí v podnájmu. Mají vlastní finanční prostředky, jedná se o úspory. V agentuře v Kazachstánu žádali o vízum do Německa, kdyby je hledali, vyhledají je v Německu. Nikdo neví, že jsou v ČR. Proti Německu nic nemají, je to také EU. Vyšlo to tak, že se dostali do ČR. Pokud je začnou v Evropě hledat, začnou v Německu. Obávají se toho, že by je někdo mohl v Německu hledat právě kvůli německému vízu. Chtějí dočasnou ochranu, než se uklidní poměry ve vlasti. Na území EU nemají žádné příbuzné ani jiné známé. Podat žádost o mezinárodní ochranu jim poradil právník poté, co zjistili, že mají vízum jen na 7 dní, kdy si mysleli, že je na 90 dní. Do Německa cestovat nechce, vedou tam jejich stopy. Již se v ČR také seznámila se zdejšími poměry, trochu rozumí jazyku. O azyl zde požádali z důvodu zániku oprávnění k pobytu, mysleli, že mají vízum na 90 dnů, přestože měli pouze na 7 dnů, proto požádala s manželem až po půlročním pobytu.
7. Součástí spisu je žádost o akceptaci podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení ze dne 9. 6. 2023. Následně Německo vyjádřilo s tímto souhlas.
8. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
9. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je *žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
12. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
13. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

14. Podle čl. 12 odst. 3 Nařízení *pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí: a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední; b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz; c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.*
15. Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.*
16. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
17. Žalovaný ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že určil stát příslušný k posouzení žádosti žalobkyně na základě údajů v jejím cestovním dokladu, z nichž zjistil, že byla žalobkyně ke dni podání žádosti (4. 6. 2023) držitelkou víza vydaného Německem dne 15. 12. 2022 s platností od 23. 12. 2022 do 13. 1. 2023, s možností jednoho vstupu, počtem 7 dní pobytu. Na základě této skutečnosti žalovaný shledal, že je třeba aplikovat čl. 12 Nařízení. Následně na základě komunikace s německou stranou obdržel žalovaný souhlas Německa ohledně jeho příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně.
18. Uvedený postup žalovaného žalobkyně ve své žalobě nijak nezpochybnila, naopak údaje zjištěné žalovaným sama při pohovoru a sdělení údajů k žádosti potvrdila, když žalovanému uvedla, že s manželem cestovali do Evropy na německé vízum, které si vyřídili ve vlasti. Žalobkyně v této souvislosti žalovanému též sdělila, že s manželem neměli v úmyslu v Německu pobývat, pouze měli tamní vízum, aby byli údajně hůře dohledatelní, přičemž o vízu se domnívali, že umožňuje pobyt v délce 90 dní, kdy nicméně poté zjistili, že se jedná o vízum na pouze 7 dní pobytu, proto po zjištění této skutečnosti požádali na radu právního zástupce o udělení mezinárodní ochrany.
19. Soud dále podotýká, že vzhledem k tomu, že byla žalovaným konstatována nepřipustnost žádosti ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nezabýval se žalovaný žádostí žalobkyně meritorně (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), kdy se z tohoto důvodu nezabýval

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

tím, zda jsou u žalobkyně dány důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany a v této souvislosti nezkoumal, zda žalobkyni hrozí při vycestování do domovského státu újma. Tyto skutečnosti budou předmětem meritorního přezkumu žádosti, který bude proveden Spolkovou republikou Německo.

20. K námitce žalobkyně, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, proč odmítá žalobkyně usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Německu a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které jí dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu, soud uvádí, že tuto námitku jako důvodnou neposoudil.
21. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 soud mj. uvedl, že: *„Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“*
22. Obecně platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí.
23. Jakkoli žalovaný zřejmě ve vyjádření k žalobě uvedl, že nebyl povinen se vypořádat s obavami žalobkyně v Německu, v rozhodnutí takto učinil, jestliže uvedl, že : *„není důvod se domnívat, že by pouhý fakt, že rodina obdržela německé vízum, měl představovat pro rodinu bezpečnostní riziko. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je důvěrné. Žalobkyně bude pobývat v Německu na místě, které k tomu určí příslušné německé orgány. Stejně jako v ČR může pobývat i v soukromém ubytování na zvoleném místě. V případě obtíží se může obrátit na odpovědné orgány či na policii. Německo je dle žalovaného schopné zajistit ochranu žalobkyně. S žádnými problémy v souvislosti s Německem se žalobkyně dříve nesetkala a nemá jiných námitek proti tamnímu pobytu.“* Žalovaný se tak dle názoru soudu zabýval tvrzením žalobkyně o nebezpečí jejího pobytu v Německu, proto námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.
24. Soud se žalovaným zcela ztotožňuje v tom, že v Německu je žalobkyni garantována shodná právní ochrana jako v České republice. Azylové řízení je neveřejné, nelze tak zjistit faktický pobyt žalobkyně. Ohledně tvrzení, že příbuzní nevěsty jsou bohatí, lze uvést, že dle žebříčku korupce ve světě je pravděpodobnost korupčního jednání vyšší v České republice než v Německu. Německo je natolik rozlehlé území s velkým počtem obyvatel,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

že obava z možnosti nalezení žalobkyně pronásledovali ze země původu postrádá racionální základ bez ohledu na to, že by jim mohl být známa existence víza do Německa. Soud si troufá tvrdit, že nalezení žalobkyně v Praze je pravděpodobnější než v Německu z důvodu přítomnosti komunit národů bývalého SSSR v Praze. Zejména však soud tvrzení žalobkyně o újmě v Německu považuje za nevěrohodné. Pokud má žalobkyně za to, že majetkové poměry příbuzných nevěsty jim umožní ji nalézt v Německu, není soudu zřejmé, proč shodnou obavu nemá i v případě vypátrání dcery v zemi původu, kde dcera navštěvuje školu. Další důvod nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně soud spatřuje v jejím tvrzení ohledně neznalosti doby pobytového oprávnění dle uděleného víza, jestliže se jedná o údaj jednoduše zjiřitelný z víza v cestovním dokladu. Žalobkyně nijak neosvědčila důvodnost obavy z pobytu v Německu, proto žalovaný k takovému tvrzení nepřihlédl v souladu se zákonem i nařízením Brusel III.

25. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O návrhu na odkladný účinek soud nerozhodl z důvodu rozhodnutí ve věci samé ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. 12. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.